

Arrest

nr. 167 553 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2008 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 23 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 34 523 van 23 november 2009 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 20 november 2009 dient tweede verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 2 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onvankelijk wordt verklaard. Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 95 043 van 14 januari 2013 de beslissing vernietigt. Op 26 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

R., S. (R.R.: ...)

Geboren te Presevo op (...)1978

+ partner: R., K. (R.R.: ...)

Geboren te Miratovac op (...)1982

+ minderjarige kinderen:

-R., A.; °(...)2006

-R., R.; °(...)2007

-R., J.; °(...)2009

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 02.07.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor RK, die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 22.03.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat zij verplicht waren hun land van herkomst te verlaten omwille van de vervolging waar zij het slachtoffer van werden en beroepen zich op

artikel 8 EVRM). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Op 5 maart 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 20 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 95 044 van 14 januari 2013 de beslissing vernietigt. Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 20 februari 2013.

Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of derde, vierde en vijfde verzoeker over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een onontvankelijk verklaring van een aanvraag om verblijfsmachtiging ten aanzien van derde, vierde en vijfde verzoeker en hun ouders en betreft het bijgevolg rechten die aan de persoon verbonden zijn. Derde, vierde en vijfde verzoeker beschikken echter gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen, zij zijn respectievelijk 10, 9 en 7 jaar oud. Zij dienen aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste en tweede verzoeker optreden in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg vastgesteld te worden dat het beroep van derde, vierde en vijfde verzoeker onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). *“Aanwezigheid van een interne contradictie.”*

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“1.

De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, JTT2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter, §1 stelt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft; kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of bij zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

In casu heeft de ambtenaar-geneesheer van de DVZ nagelaten te concluderen betreffende het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster.

De conclusie van voormelde geneesheer gaat immers als volgt:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze matig ernstige tot ernstige depressieve stoornis met problemen gebonden aan migratie (uitputtingssyndroom ten gevolge van migratie en onzekere situatie) bij betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar is in Servië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Servië."

Nergens wordt in het medisch advies, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, melding gemaakt van het reële risico op verzoeksters leven of haar fysieke integriteit

Deze geneesheer-expert is nochtans een wettelijke verplicht desbetreffende risico beoordelen. Dit is echter niet gebeurd!

Omwille van deze reden is de motivering van de bestreden beslissing onvolledig en aldus in strijd met de motiveringsplicht.

Derhalve dient de bestreden beslissing te worden nietig verklaard.

2.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

Gezien het voormelde, nl. het feit dat de arts-attaché van Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft te concluderen omtrent het reële risico op het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.

In het advies van de geneesheer-ambtenaar wordt gesteld dat "deze matig ernstige tot ernstige depressieve stoornis met problemen gebonden aan migratie (uitputtingssyndroom ten gevolge van migratie en onzekere situatie) bij betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar is in Servië".

Hieruit leidt de DVZ verkeerdelijk af dat uit de voorgelegde medische dossiers niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

De DVZ trekt aldus een manifest onjuiste conclusie uit het medisch advies van de arts-attaché, aangezien de arts-attaché met geen woord gerept heeft over het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit.

DVZ kan evenmin ambtshalve besluiten dat er geen sprake is van dergelijk risico, gezien het feit dat het volgend art. 9ter Vw. de taak is van de geneesheer-ambtenaar dit risico te onderzoeken en hieromtrent te concluderen, wat in casu niet gebeurd is.

De bestreden beslissing is behept van een interne contradictie en aldus tegenstrijdig gemotiveerd, omwille waarvan deze dient te worden vernietigd.

4.

De bestreden beslissing is in strijd met het redelijkheidbeginsel.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 van Uw Raad stelt betreffende het redelijkheidbeginsel het volgende:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven

motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301) "

In casu wensen verzoekers nogmaals te wijzen op de conclusie van de arts-attaché:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze matig ernstige tot ernstige depressieve stoornis met problemen gebonden aan migratie (uitputtingssyndroom ten gevolge van migratie en onzekere situatie) bij betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar is in Servië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook c/een bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Servië."

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verwerende partij erkent dat verzoekster lijdt aan een ernstige aandoening en dat haar problemen gebonden aan migratie en de onzekere situatie, waarin verzoekster zich, samen met haar gezin bevindt.

Gezien het feit dat wordt bevestigd dat verzoeksters aandoening gekoppeld is aan migratie en het leven in een onzekere situatie, is verzoekende partij dan ook van oordeel dat het manifest onredelijk is om te stellen dat er geen bezwaar kan zijn tegen een terugkeer van verzoekende partij naar het herkomstland! Ervan uitgaan dat verzoekster, rekening houdende met haar specifiek ziektebeeld, in staat is om België te verlaten, een land waar zij reeds sinds 2008 (!) verblijft, om zich te gaan vestigen in Servië, is ondoordacht.

Inderdaad, dit zou verregaande gevolgen hebben voor verzoekster!

Bovendien kan uit de informatie uit de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 21.03.2013, bezwaarlijk worden besloten dat de nodige medische zorgen toegankelijk zijn voor verzoekende partij.

Verzoekster kan immers geen werkloosheidsuitkering krijgen, noch kan zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, aangezien zij niet in staat is om te werken met haar stoornis.

Hierdoor is verzoeksters situatie, i.g.v. terugkeer naar het land van herkomst, allesbehalve zeker en risicoloos, wat enkel zou bijdragen tot een degeneratie van haar aandoening.

Omwille van het voormelde is de bestreden beslissing dan ook in strijd met het redelijkheidbeginselen en dient deze te worden vernietigd."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit" of dat de verzoekster "lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft", waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 22 maart 2013. In dit medisch advies dat onder gesloten omslag samen met de bestreden

beslissing aan de verzoekers werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt omstandig toegelicht dat de verzoekster lijdt aan een depressie, een angstsyndroom en hyperventilatie en dat de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden hiervoor in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. In zoverre de verzoekster laat gelden dat de arts-adviseur heeft nagelaten te concluderen betreffende het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit wordt erop gewezen dat in zijn verslag uitdrukkelijk wordt vermeld dat er geen actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen blijkt en dat er geen mantelzorg vereist is. Bijgevolg stelt de arts-adviseur dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bovendien wordt er op gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden of dat zij voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *"(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen voeren de verzoekers aan dat de arts-adviseur het reële risico dat de aandoening van de verzoekster inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit niet heeft onderzocht, noch hieromtrent heeft geconcludeerd. In zijn advies van 22 maart 2013 concludeert de arts-adviseur evenwel dat *"Vanuit medisch standpunt (...) deze matig ernstige tot ernstige depressieve stoornis met problemen gebonden aan migratie (uitputtingssyndroom ten gevolge van migratie en onzekere situatie) (...) geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Servië."* Hieruit blijkt dat de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de aandoening van de verzoekster weliswaar een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit indien de aandoening niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, doch dat er *in casu* behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië. Door dit laatste te zijn nagegaan, heeft de arts-adviseur wel degelijk uitgesloten dat de ziekte een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit. Verzoekers laten na aan te tonen dat de bestreden beslissing behept is met een interne contradictie.

Verzoekers tonen geen schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers voeren vervolgens aan dat haar aandoening gekoppeld is aan migratie en het leven in een onzekere situatie. Het is daarom manifest onredelijk om te stellen dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar haar herkomstland.

De arts-adviseur oordeelt dat er geen sprake is van een medische contra-indicatie om te reizen en dat er evenmin blijkt dat zij mantelzorg nodig heeft. Aangezien de medische behandeling en opvolging bovendien beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Verzoekers weerleggen de motieven niet en betwisten niet dat verzoekster kan reizen en geen mantelzorg nodig heeft. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers menen bovendien dat uit de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland bezwaarlijk kan worden besloten dat de nodige medische zorgen toegankelijk zijn. Ze kunnen immers geen werkloosheidsuitkering krijgen en zij zijn ook niet in staat om te werken. Hierdoor is hun situatie allesbehalve zeker en risicovol in geval van een terugkeer.

Wat de toegankelijkheid betreft van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Servië kan in het medisch advies het volgende worden gelezen:

"Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 21/03/2013:

"De gezondheidszorg in Servië is georganiseerd op de drie gebruikelijke niveaus (primaire, secundaire en tertiaire zorg), verbonden op basis van een systeem van doorverwijzing. Er bestaat een verplichte ziekteverzekering die zowel werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden als uitkeringsgerechtigden insluit. Voor sociaal kwetsbare personen is de verzekering gratis, aangezien de staat de bijdragen voor deze personen betaalt. Deze verzekering geeft toegang tot de publieke gezondheidszorg.

In het geval dat verzoekster onmiddellijk na aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand, is er gedurende een periode van maximum 60 dagen recht op dringende medische zorgen op alle niveaus voor terugkeerders die nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering. Tijdens deze periode moet betrokkene zich in regel stellen met de ziekteverzekering.⁶

De bijdrage in de kosten van de zorgen door de patiënt wordt bepaald in functie van de inkomsten van de verzekerde en zijn familieleden. Die bijdragen variëren van een halve euro voor een consult tot 6 euro voor een radiografie, maar in het meest voordelige geval - en dit is zo voor werklozen en mensen met weinig inkomsten - moet de patiënt helemaal niets zelf betalen. Medicijnen die op de 'positieve lijst' voorkomen zijn gratis voor de patiënt, voor andere medicijnen dient betaald te worden.⁷

In geval van werkonbekwaamheid wordt er een invaliditeitsuitkering toegekend. Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen, hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg).

In Servië heeft men recht op een werkloosheidsuitkering wanneer men minstens 12 maanden bijgedragen heeft gedurende de laatste 18 maanden. Voor verzoekster zal dit niet het geval zijn. Indien zij geen inkomen kan verwerven uit arbeid, kan betrokkene rekenen op sociale bijstand in functie van het familiale inkomen en het aantal personen ten laste. De andere voorwaarden zijn het hebben van de Servische nationaliteit en uiteraard het verblijf. Een alleenstaande zonder middelen ontvangt 5.254 RSD per maand (53,5 euro), een familie bestaande uit 5 personen 10.514 RSD per maand (107,2 euro). Dit kan nog aangevuld worden met andere sociale uitkeringen⁹

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van herkomst. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien geldt de beslissing ook voor haar partner, waardoor ook hij zijn steentje kan bijdragen om eventuele kosten te dekken. In haar asielrelaas verklaarde verzoekster dat haar man in Servië werkte als elektricien en computers herstelde als zelfstandige.¹⁰ Dit zijn elementen die zijn integratie in de arbeidsmarkt kunnen vergemakkelijken.

Tenslotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Servië - het land waar zij overigens meer dan 25 jaar verbleven zou hebben - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Verzoekster verklaarde in haar asielrelaas zelf dat zij nog broers en een zus heeft in Servië.¹¹"

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Servië."

In tegenstelling tot wat verzoekers menen te lezen, stelt de arts-adviseur niet dat zij recht zouden hebben op een werkloosheidsuitkering. De arts-adviseur verwijst daarentegen naar de mogelijkheid op een inkomen uit de sociale bijstand. Verder stelt hij vast dat zij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorleggen. Ook thans tonen verzoekers niet aan dat verzoekster arbeidsongeschikt is maar is hun betoog beperkt tot een loutere bewering. Bovendien stelt de arts-adviseur terecht vast dat ook haar partner zijn steentje kan bijdragen om eventuele kosten te dekken. Tenslotte oordeelt de arts-adviseur dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of (tijdelijke) financiële hulp. Verzoekster verklaarde immers zelf dat zij nog broers en een zus heeft in Servië. Nu verzoekster niet betwist dat zij beroep kan doen op de sociale bijstand, haar man kan bijdragen in de kosten en zij beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen voor (tijdelijke) opvang en financiële hulp, tonen verzoekers niet aan dat zij geen toegang zouden hebben tot de nodige medische zorgen in hun herkomstland. De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN